

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIESTI
SECȚIA COMERCIALĂ SI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DOSAR Nr. 1940/105/2009

DECIZIA Nr.1034

Ședința publică din data de 10 iunie 2010

Președinte -

Judecător -

Judecător -

Grefier -

&&&&&

Pe rol fiind soluționarea recursului formulat de pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE PRAHOVA**, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova, împotriva sentinței nr. 627 din 17.12.2009 pronunțată de Tribunalul Prahova în contradictoriu cu intimata reclamantă **SRL** cu sediul în Prahova, Șosea de Cămin, nr. 2, ap., județul Prahova.

Recurs scutit de plata taxei judiciare de timbru.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns recurenta pârâtă DGFP Prahova reprezentată de consilier juridic C. D. D., potrivit delegației depusă la dosarul cauzei și intimata reclamantă SC SRL, reprezentată de avocat T. G. din Baroul Prahova, potrivit împuternicirii avocațiale depuse la dosarul cauzei.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței că recursul se află la primul termen de judecată, este scutit de plata taxei judiciare de timbru, iar recurenta prin intermediul cererii de recurs solicită și judecata cauzei în lipsă, după care,

Curtea aduce la cunoștința părților posibilitatea apelării la procedura medierii, în baza dispozițiilor art.6 din Legea nr.192/2006, potrivit căroră "organele judiciare și arbitrale, precum și alte autorități cu atribuții jurisdicționale informează părțile asupra posibilității și a avantajelor folosirii procedurii medierii și le îndrumă să recurgă la această cale pentru soluționarea conflictelor dintre ele".

Totodată, luând act că în cauză nu se formulează alte cereri constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbatere.

Recurenta pârâtă DGFP Prahova prin consilier juridic C. D. D., având cuvântul, solicită admiterea recursului, modificarea sentinței atacate și pe fond respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea solicitării sale arată că, instanța de fond a interpretat în mod eronat materialul probator precum și dispozițiile legale în materie, astfel ajungând să pronunțe o sentință nelegală care s-a bazat exclusiv pe concluziile expertizei

contabile efectuată în cauză, expertiză la întocmirea căreia expertul nu a ținut cont de documente contabile justificative, ci de un alt raport de expertiză extrajudiciar anexat pentru edificare.

Intimata reclamantă SC [redacted] SRL, reprezentată de avocat [redacted], având cuvântul solicită respingerea recursului ca nefondat, cu consecința menținerii sentinței ca fiind legală și temeinică. În acest sens este de necontestat, așa cum reiese și din concluziile raportului de expertiza și așa cum a reținut și instanța de fond că prestarea serviciilor turistice externe a fost efectuată, impozitele eferente acestor prestații turistice nu subzistă legal deoarece nu se datorează pe profit cheltuielile respective nefiind deductibile din moment ce astfel de cheltuieli au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

De altfel, susține apărătorul intimatului reclamante critica cu privire la faptul că instanța de fond a avut în vedere doar raportul de expertiza nu are suport real deoarece constatările expertului s-au coroborat cu înscrisurile depuse la dosar și cu prevederile legale în materie fiscală aplicabile.

Și critica recurentei cu privire la acordarea cheltuielilor de judecată de către instanța de fond nu este întemeiată, deoarece acest aspect a fost lămurit de către instanța de fond prin pronunțarea unei încheieri de îndreptare eroare materială.

Față de toate cele susținute solicită respingerea recursului. Cu plata cheltuielilor de judecată potrivit dovezilor depuse la dosar.

CURTEA

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub nr. 1940/105/2009 reclamanta SC [redacted] SRL [redacted], a chemat în judecată pe pârâta D.G.F.P. PRAHOVA, solicitând ca prin hotararea ce se va pronunța să se dispună anularea deciziei nr. 40 din 17.04.2009, precum și a măsurilor stabilite și înscrise în procesul verbal încheiat la 23 februarie 2009 de către DGFP Prahova.

Mai solicita reclamanta ca instanța prin hotararea ce o va pronunța să dispună și anularea raportului de Inspecție fiscală din aceeași dată, cu exonerarea de plata sumelor reținute în sarcina sa în cuantum de 233.113 lei.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că, prin procesul verbal și raportul de inspecție fiscală din data de 23 februarie 2009, s-au stabilit gresit în sarcina sa, de plată obligații fiscale suplimentare în cuantum de 233.113 lei, în condițiile în care au apreciat ca fiind nedeductibile cheltuieli în cuantum de 28.393 lei, cheltuieli care au fost facturate și care au corespondent în veniturile realizate. S-a reținut în mod greșit că suma de 349.542 lei nu se regăsește facturată, această factură fiind întocmită în baza contractului de prestări servicii nr. 1785 din 4.04.2008. Este vorba de facturile fiscale 7951090 din 15 mai 2008 și 791082 din 1.04.2008 pentru care organele fiscale trebuia să dispună restituirea TVA, operațiunea fiind realizată în afara UE. Și suma de 37.137 lei c/val. servicii de proiectare reprezintă cheltuieli deductibile potrivit art. 155 alin.5 din Codul fiscal, iar cu privire la suma de 10932 lei reclamanta a arătat că TVA se achită pentru prestările turistice hoteliere din UE de către hotelurile respective. De asemenea, pentru impozitul pe dividende și majorările aferente anului 2005 organele fiscale au aplicat o cotă de 16% în condițiile în care în acea perioadă cota era de numai 10%, impozitul pe dividende fiind achitat în timpul controlului.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii pentru următoarele considerente :

În anul 2007 reclamanta a înregistrat pe costuri cheltuieli suma de 28.393 lei (c/val. servicii turistice externe) fără a justifica necesitatea efectuării lor și fără ca respectivele servicii să fie facturate. A mai arătat pârâta că susținerile reclamantei privind refacturarea acestor servicii unei alte societăți sunt neîntemeiate, întrucât mențiunile înscrise în cele două facturi nu corespund celor înscrise în factura de achiziție.

Cu privire la cheltuielile privind serviciile de proiectare , pârâta a arătat că reclamanta a înregistrat eronat c/val. lor în contul cheltuieli deoarece potrivit art. 24 alin.1 Cod fiscal, cheltuielile aferente construirii mijloacelor fixe amortizabile se recuperează prin deducerea amortizării.

Referitor la TVA aferentă anului 2006, pârâta a arătat că nu s-a justificat achiziționarea materialelor de construcții întrucât materialele au fost procurate în anul 2006 pentru renovarea unui imobil din Sibiu, la sfârșitul anului 2007, fără a face o dovadă în acest sens.

Dividendele distribuite din profitul net al anului 2005 au fost plătite în anul 2006, an în care cota de impunere a fost de 16% și nu de 10 % cum greșit a procedat reclamanta.

Prin sentința nr. 627 din data de 17.12.2009 Tribunalul Prahova a admis acțiunea precizată, formulată de reclamanta SC ~~DRAN TOUR~~ SRL în contradictoriu cu pârâta D.G.F.P. Prahova, a anulat în parte Decizia 40/17.04.2009, Decizia de impunere nr.844/26.02.2009 și raportul de inspecție fiscală - proces verbal încheiat la 23.02.2009, toate pentru suma totală de 132755 lei , reprezentând impozit pe venit din dividende, impozit pe profit, TVA cu majorările aferente acestora și exonerează reclamanta de plata acestei sume și a menținut în rest actele administrativ-fiscale atacate pentru suma totală de 100.358 lei, reprezentând impozit pe profit, TVA, impozit din dividende, cu majorările aferente.

Pentru a pronunța această sentință tribunalul a reținut că din concluziile raportului de expertiză contabilă a reieșit că reclamanta datoră suma de 43.213 lei reprezentând debite și majorări, deși aceasta a contestat suma de 233.113 lei.

Această sumă de 43.213 lei reprezenta impozit pe profit, majorări impozit pe profit, TVA și majorări TVA(fila 28 vol. II dosar).

S-a reținut că reclamanta nu datorează impozit pe dividende, cota legală pentru dividendele pe anul 2005 fiind de 10%. În concluzie, suma totală datorată de societate era în cuantum de 100.358 lei (compusă din 43.213 lei + 57.145 lei – fila 29 vol. II dosar) reprezentând impozit pe profit, TVA, impozit pe dividende și majorări de întârziere aferente acestora.

Reclamanta a achitat în cursul procesului suma de 16.000 lei, depunând la dosar și chitanța TS 4 A nr. 5085974, fapt reținut și de expertul contabil. Prin urmare, tribunalul a reținut că acțiunea reclamantei este întemeiată în parte, numai pentru suma de 132.755 lei, reprezentând impozit pe venit din dividende, impozit pe profit și TVA cu majorările aferente acestora, menținând în rest actele administrativ-fiscale atacate pentru suma totală de 100.358 lei, reprezentând impozit pe profit, TVA, impozit din dividende, cu majorările aferente.

S-a apreciat că prin revânzarea prestațiilor turistice externe reclamanta a realizat venituri impozabile, chiar dacă facturile au fost întocmite eronat. Reclamanta

a prestat un serviciu unic, căruia i se aplică regimul special fiind obligată să înscrie pe facturi mențiunea TVA inclus.

SC [redacted] SA, beneficiarul prestației, a confirmat că prestațiile înscrise în cele două facturi din 1.04.2008 și 15.05.2008 în valoare de 249.106 lei reprezintă pachete turistice externe, împrejurare care susține că această cheltuială este deductibilă fiscal.

Serviciile de proiectare trebuiau înregistrate în contul de investiții în curs și adăugate la valoarea investiției, astfel că a fost înregistrată eronat pe costuri, cheltuiala fiind nedeductibilă la calculul profitului impozabil.

Serviciile turistice externe achiziționate de la SC [redacted] SRL au fost operațiuni efectuate în scopul obținerii de venituri pentru care societatea reclamantă a calculat și declarat impozit pe profit. Prin urmare, este o cheltuială deductibilă fiscal și reclamanta nu datorează impozit pe profit suplimentar și accesorii aferente. Referitor la TVA, se constată că serviciile turistice au locul prestării în România, astfel că baza de impozitare este constituită din marja de profit, exclusiv TVA. Reclamanta a înscris în mod corect pe facturi TVA inclus, însă nu a calculat TVA la marja de profit.

Cu privire la imobilul din Sibiu, pentru care reclamanta a achiziționat materiale de construcții, s-a constatat că valoarea acestor materiale este de 377.915 lei, TVA deductibilă 70897 lei. Diferența de valoare de 14.461 lei reprezentând TVA aferentă materialelor neîncorporeate în lucrare și avansurile înregistrate în cont investiții în curs este nedeductibilă.

La raportul de expertiză contabilă pârâta a formulat obiecțiuni, menținându-și punctul de vedere cu privire la c/val. serviciilor externe, cele două facturi din 15 mai 2008 și 1.04.2008 fiind emise pentru operațiuni impozabile în România, cu cote diferite de TVA în funcție de serviciul prestat, respectiv 9%, respectiv 19%. Serviciile turistice externe achiziționate, susține pârâta, nu au fost facturate către clienți.

Cu privire la c/val. materialelor de construcții, pârâta a arătat că nu s-a reținut de expertul contabil faptul că, în perioada deducerii TVA-ului aferent (1 martie 2006-22 octombrie 2007), reclamanta nu deținea în proprietate imobilul din Sibiu. Mai mult, nu se puteau consuma fizic, raportat la suprafața terenului și construcția edificată pe aceasta cantitățile respective de materiale. Impozitul pe dividende era în quantum de 16% și nu 10%, cum eronat a reținut expertul.

Instanța de judecată a respins obiecțiunile formulate, cu motivarea că acestea privesc fondul dedus judecării și au fost avute în vedere de instanță la judecata cauzei.

Împotriva sentinței pronunțate de instanța de fond a formulat recurs DGFP Prahova, criticând sentința pentru nelegalitate și netemeinicie solicitând modificarea în totalitate a sentinței și pe fond respingerea în totalitate a acțiunii promovată de reclamanta.

În susținerea recursului parata arată că instanța de fond a interpretat în mod eronat materialul probator precum și dispozițiile legale în materie, astfel ajungând să pronunțe o sentință nelegală care s-a bazat exclusiv pe concluziile expertizei contabile efectuată în cauză, expertiză la întocmirea căreia expertul nu a ținut cont de documente contabile justificative, ci de un alt raport de expertiză extrajudiciar anexat pentru edificare.

În ceea ce privește forța probantă a expertizei, recurenta a susținut că, instanța nu este legată de concluziile acesteia, ea constituind numai elemente de convingere, lăsate la libera apreciere a judecătorului, ca toate mijloacele de probe, iar indiferent de concluziile acesteia, instanța trebuie să-și motiveze părerea, ceea ce în speța de față nu s-a întâmplat.

În acest sens recurenta, arătând că instanța de fond a reținut că prin revanzarea prestațiilor turistice externe, reclamanta a realizat venituri impozabile, chiar dacă facturile au fost întocmite eronat. Interpretarea ca SC [NOME] SRL SA - beneficiar - a confirmat că prestațiile înscrise în facturile din 1.04.2008 și 15.05.2008 reprezintă pachete turistice externe, a reprezentat pentru instanța de fond un argument ce susține deductibilitatea fiscală a cheltuielii. Ori, așa cum rezultă din Raportul de inspecție fiscală, aceste servicii nu s-au regăsit refacturate, reclamanta neputând prezenta decontul refacturat. Facturile la care expertul contabil a făcut referire, astfel cum au fost emise, se referă la operațiuni impozabile în România, cu cote diferite de TVA, în funcție de serviciul prestat (9%, 19%), astfel reieșea în mod evident că facturile emise de către reclamanta se referă la alte servicii turistice, interne și nu la factura de achiziție de servicii turistice externe care are mențiunea TVA inclus.

Și în ceea ce privesc serviciile achiziționate de SC [NOME] SRL de la SC [NOME] SRL, susține recurenta că acestea au fost refacturate, neavând nici o relevanță faptul că locul și perioada de efectuare a serviciilor ce fac obiectul cheltuielilor diferă de locul și perioada serviciilor facturate de societate (locul serviciilor achiziționate: Spania și Franța în perioada 17.07.2007-4.09.2007 și 30.12.2007 -3.01.2008, iar refacturarea: Italia 15.09.2007-23.09.2007).

Potrivit prevederilor legale, deductibilitatea fiscală nu este dată de realizarea veniturilor pe totalul activității, ci trebuie justificată efectuarea oricărei cheltuieli în scopul realizării de venituri.

Cu privire la TVA în suma de 85.357 lei înregistrată eronat în contul „TVA deductibilă”, arată recurenta, în mod greșit Tribunalul Prahova a preluat în totalitate, susținerile expertului contabil, concluzionând că din aceasta, 70.897 lei reprezintă TVA deductibilă și doar diferența de 14.461 lei (reprezentând TVA aferentă materialelor neincorporate în lucrare și avansuri înregistrate în contul de investiții în curs) nu are acest caracter. La rândul său, expertul contabil și-a întemeiat punctul de vedere nu pe documentele justificative prezentate de reclamanta, ci pe raportul de expertiză tehnică extrajudiciară.

Simpla prezentare a facturilor fiscale de achiziție a unor cantități considerabile de materiale de construcții, respectiv 1.210,56 mp parchet, 658 ml țeava, 3.777,03 kg otel beton, 77,92 mc scândura grindă, 655,16 mp faianță, 725,28 mp gresie (pentru amenajarea unui imobil în suprafața de 277 mp), nu reprezintă, prin ea însăși, o dovadă a consumului efectiv al acestor materiale de construcții (achiziționate în proporție de 61% cu un an înainte de cumpărarea imobilului) la punctul de lucru din Sibiu.

Referitor la impozitul pe dividende, susține recurenta că instanța de fond a reținut în mod lapidar conform concluziilor aceluiași raport de expertiză - că nu este datorat, întrucât " cota legală pentru dividende pe anul 2005 a fost de 10% ", ignorându-se un aspect esențial, reglementat de art. 67 alin. 1 din Codul fiscal, potrivit căruia, începând cu data de 01.01.2006 cota de impozit pe dividende este de

16%, neavând relevanță cărui an îi aparțin dividendele, ci data la care au fost plătite acționarilor: în cazul de față, dividendele au fost achitate în anul 2006 când cota era de 16%.

La termenul din data de 10 iunie 2010 recurenta reclamantă SC SRL a formulat întâmpinare prin intermediul căreia a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat, cu consecința menținerii ca temeinică și legală a sentinței instanței de fond.

Curtea, analizând recursul declarat de pârâtă prin prisma criticilor formulate de recurentă, având în vedere actele dosarului și dispozițiile legale în materie constată că recursul este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente.

Critica recurente referitoare la faptul că suma în cuantum de 349.527 lei reprezintă o cheltuială nedeductibilă fiscal care influențează calculul impozitului pe profit este nefondată.

Din probele administrate în cauză rezultă că reclamanta a achiziționat de la SC Danco Pro București, în baza contractului nr. 1785/04.04.2008, cu factura nr. 9313/04.04.2008 în valoare de 349.524 lei pachete turistice externe, care la rândul lor au fost revândute în baza a doua facturi 7951082/01.04.2008 și 7951090/15.05.2008 către SC Inbev SA.

Potrivit art. 21 din Codul Fiscal - pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

Or, prin achiziționarea pachetelor turistice și revânzarea acestora, societatea a efectuat prestații turistice, așa cum rezultă din contractele încheiate în acest sens și necontestate de pârâtă și ca atare cheltuiala în cuantum de 349.5324 lei - conform facturii de achiziție a fost efectuată în scopul realizării de venituri, cheltuiala fiind una deductibilă potrivit dispozițiilor art. 21 din Codul fiscal.

Același caracter de cheltuială deductibilă se regăsește și în ceea ce privește suma de 28.396 lei - servicii turistice achiziționate de la SC SRL. Aceasta întrucât așa cum a reținut și expertul numit în cauza, serviciile turistice achiziționate au fost refacturate cu două facturi către SC Inbev SA București - tocmai în scopul realizării de venituri.

În ceea ce privește TVA deductibil în suma de 70.897 lei, critica este de asemenea nefondată, întrucât apreciind în acest fel instanța de fond nu a avut în vedere numai facturile de achiziție a materialelor de construcții ci și expertiza extrajudiciară ale cărei concluzii au fost preluate și de expertul cauzei, din care rezultă că o parte din materiale în suma de 377.915 lei au fost incorporate în lucrarea executată la imobilul din Sibiu în valoare de 377.915 lei ceea ce da drept de deductibilitate a TVA.

Cu privire la impozitul pe dividende, acesta a fost corect calculat cu o cota de 10%, potrivit art. 67 din Codul Fiscal în forma în vigoare la data realizării veniturilor, respectiv anul 2005.

Față de considerentele reținute în prezenta decizie, Curtea constată că recursul pârâtei este nefondat, urmând ca în conformitate cu art. 312 alin. 1 C.pr.civ acesta să fie respins.

În cauză urmează a se face și aplicarea art. 274 C.pr.civ.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge ca nefondat recursul formulat de pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PRAHOVA**, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova, împotriva sentinței nr. 627 din 17.12.2009 pronunțată de Tribunalul Prahova în contradictoriu cu intimata reclamantă **SC [Nume] SRL** cu sediul în [Adresă], nr. [Număr], ap. 1, județul Prahova.

Obligă recurenta la plata cheltuielilor de judecată în quantum de 800 lei către intimata reclamantă.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 10 iunie 2010.

PREȘEDINTE,

[Nume]

*fiind retras din activitate, prin pensionare,
prezenta se semnează de
Președintele instanței*

JUDECĂTORI,

[Nume]

GREFIER

[Nume]
*fiind în concediu de odihnă,
prezenta se semnează de
Prim grefier*

*Operator de date cu caracter personal
Număr notificare 3120*

Red. U.A. - 4ex./ 6.07.2010
Dosar fond 1940/105/2009 al Tribunalului Prahova
Judec. fond [Nume] SRL

